

"Kako to misliš nećeš ići na Grebbering? Na naš Mosor, pa nećeš ić????". "A, pa, vruće je, dugo je, teško je, bila sam na Mosoru, tribalo bi popit koju kavu na Rivi, kenjk, kenjk. Aj, aj, vidit ću još sve." Na ovaj razgovor, Izbornik je samo zakoluta očima i reka "Moš mislit!"

I tako, malo gradela u Gatima, malo druženja, malo razgovora, i brzo me se "slomilo". A i nije da me se sad puno trebalo nagovarati, šta je vikend bez malo mazohizma. Pa krenimo onda na grebbering, koji usput rečeno ove godine nije išao po grebenu, barem sam tako negdi pročitala. I to na Sivonju, trku koja ide priko cilog Mosora, i onda ka da to nije dosta, još malo po Gatima.

Sikire Sivonje su se skupile u subotu na Klisu, uz njih start čekaju i još neka sad meni već poznata lica. Ajd, ima nas, nije pusto, ipak ima svita koji vole cjelodnevni boravak u prirodi.

Kubura opalila, mi krenuli. Dakle: trči, trči, trči, hodaj, hodaj, hodaj, ajde ravno je trči, evo ide uzba, sad hodaj, ajme evo idu škrape, tu hodaj, klizavo je, triba doć u komadu a ne poginit odma na startu. Još malo (više) hodanja – trčanja, i op op, evo Lugarnica i prva kontrolna. Ajmo dalje, trči, trči, hodaj, hodaj, pa još malo trči. Shvatili ste. Priroda je lipa, Mosor je prekrasna planina, ne bi vam baš znala skroz reć, pogledat ću slike, ja sam samo gledala kako

ne žgincat nogu negdi.

I - na Domu sam. Zadnja, a i parilo mi se i jedina okrijepa prije kraja. Tankam vode, vruće je, tribat će, a još nisam ni na pola puta. Tu konačno srećem ljude, Denisa i ekipu, i dalje krećemo svi skupa prema Koziku. Par naranči na okrijepi su me konačno probudile, koristim energiju i malo ubrzavam, po principu «dok ide - ide, kad umrem, stat ću». I sad već dobro prokušanom i uspješnom metodom "hodaj-trči" evo me na Koziku.

Tu me čeka Mrkva, i skupa nastavljamo dalje slavnim omraženim spustom prema Trpošnjiku. Al nemojte se zavarat, to je stvarno najlipši dio Mosora. Samo još smo u nekoj, nazovimo to, žurbi pa ne stignem cijenit koliko je lipo. Kako smo tu negdi u istom ritmu, brzo se dogovaramo da nastavimo i dalje skupa, šta je i bila super odluka, jer je lakše žugat u dvoje i vizualizirat nagradnu pivu na kraju.

Dalje slijedi beskonačni uspon na Lišnicu, koja se sa Kozika činila da više "evo tu sam, moš me taknit", a u realnosti nikako doć. Kako se mi približavamo ona se udaljava. A možda su već u pitanju bile halucinacije od blage dehidracije, davno je bila ona voda na Domu. Konačno smo gori, bratski dijelimo ostatke tekućine, i sad se samo treba spustit nizbrdo. Samo. A nizbrdo. Inače baš ne volim nizbrdice, a one mi bome uzvraćaju osjećaje. Ove se bojim od starta, znala sam da ću bit umorna i da je to idealan trenutak da krenu grčevi koji me uvijek love pred kraj. Sa mantrom "samo bez grča" idemo dalje, pomalo, nizbrdo. Noge su izdržale, došle smo žive do KT6 na kojoj nas čeka sad već sanjana voda. Znamo sad da imamo još malo i da smo praktički gotove. Laganim trčkanjem prolazimo zadnje kontrolne po Gatima. Skupa dolazimo do cilja, Mrkva ulazi prva, ja druga, srića, slavlje, čestitanja na sve strane, gotovo jee.

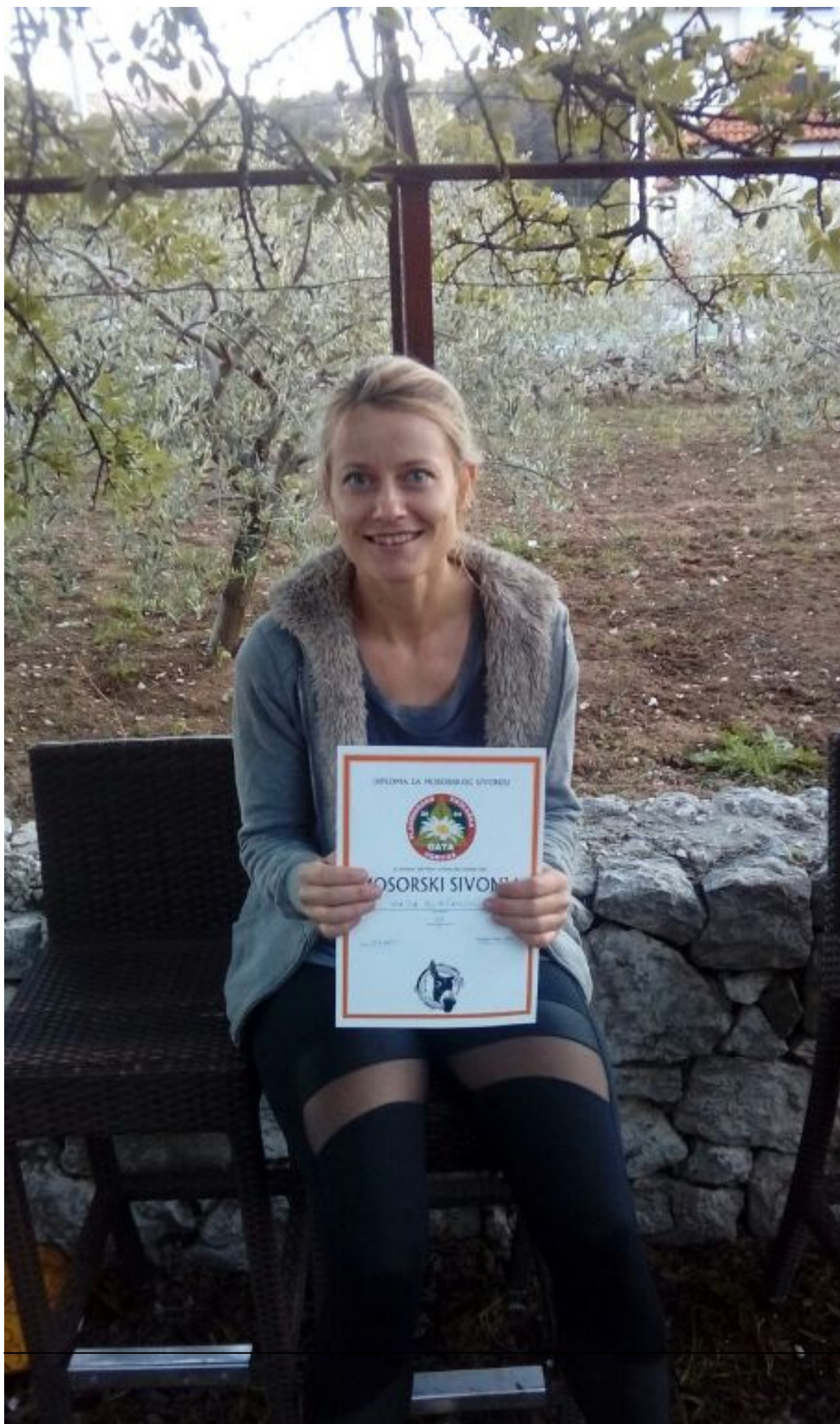
Većina Sikira je već odavno u cilju, svi čestitaju. Saznajem da je Dane prvi Sivonja, a da su Eva i Zrinka prve i druge Tovarice (Kenje). Medalje na sve strane. I ostali mosoraši su postigli super rezultate, Dijana 4-ta, Čupić 4-ti, Boris 5-ti, Keč 6-ti, Lolić 9-ti, Sina 12-ti, Maja 7-ma, Antonela 8-ma na Sivonjama, a na Tovarima Tina 4-ta, Mare je 5-ta, Ane 11-ta, Mario 9-ti i Miha

11-ti. Valjda sam svih spomenila, puno nas je. Ma pobjednici su svi koji ovo prežive.

Izbornik nam cvita. Cvitam i ja, konačno sam sila i sad se ne mogu maknit, al barem nije bilo grčeva. Drago mi je šta su me nagovorili, moja prva trka bez grčeva, a kao šlag na torti, još sam i dobila obećani bezglutenski soparnik.

Tekst: Srđana Rožić Fotografije: Oliver Vidović